

[Lønger]

drøfte enkeltheder, og så var der nogle ordførere, der var positive over for enkeltforslagene, men jeg havde i hvert fald meget svært ved at finde de helt kontante tilsagn om de tanker, som vi har fremlagt. Men jeg håber, det skyldes, at omfanget er stort, og at man ikke er gået ned i detaljerne på nuværende tidspunkt.

Formålet med den måde, vi har udarbejdet forslagene på, er jo, at vi på én og samme tid vil beskæftige os med langsigtede og kortsigtede foranstaltninger i kriminalpolitikken. Det langsigtede er, at vi ønsker en øget brug af alternative sanktioner og en tilsvarende nedtrapning af frihedsstraffen, og det mere kortsigtede tager udgangspunkt i, at vi jo nok havde forudset, at folketingets flertal ikke ligefrem ville falde os om halsen og sige: det var søreme godt – det gør vi fra i morgen! Det er derfor, vi også har set på nogle mere kortsigtede foranstaltninger, hvoraf vi kommer til de fleste lidt senere i dag.

En anden indfaldsvinkel, når man vil beskrive forslagene, er, at vi har ønsket også på det helt korte sigt at se på de indsattes retssikkerhed, som vi mener er behæftet med adskillige mangler. En af overskrifterne i forbindelse med at hjælpe folk ud af kriminalitet må være, at man i stigende grad giver de mennesker ansvar og i mindre grad fratager dem ansvar, hvilket jo er noget af det, der kendetegner fængselsvæsenet i dag.

Jeg bed især mærke i fru Inger Stilling Pedersens på mange måder meget positive indlæg, og derfor undrede det mig, hvordan hun egentlig kunne ende i at afvise det meste af det, der ligger her. Men der var positive bemærkninger hele vejen rundt, uden at jeg som sagt fandt de helt kontante tilsagn om at føre en kriminalpolitik, der går i denne her retning.

Om beslutningsforslag nr. B 73 vil jeg gerne sige, at vi ikke, som fru Annelise Gotfredsen var inde på, har nedvurderet frihedsstraffen, men vi har konstateret, som det er blevet konstateret år efter år, at det er umuligt at resocialisere mennesker i fangenskab. Hvis man skal se på en eventuel generalpræventiv funktion af fængselsstraffen, mener vi, at den er maksimal allerede tidligt i en strafferamme, og hvis vi skal se på den specialpræventive funktion, er den i al almindelighed mere end tvivlsom, og det skyldes forholdene, ikke blot at der er tale om fangenskab, men nok

så meget de løsladelsesforhold, som gælder for mennesker, der har været i fængsel.

Fru Annelise Gotfredsen var også inde på nogle, synes jeg, helt relevante tanker omkring dette, at kriminalpolitikken selvfølgelig ikke må fjerne sig alt for meget fra det, der er de generelle holdninger i befolkningen. Det synes jeg er en diskussion, der er relevant at tage, for det vil være meget uheldigt, hvis det sker. Derfor er det også en forudsætning i forbindelse med kriminalpolitiske fremskridt, at der samtidig føres en bred offentlig debat med det formål at vinde udbredelse for, hvad der måske umiddelbart strider mod den enkeltes retsopfattelse. Det kan godt vise sig at være det mest virkningsfulde, det mest kriminalitetsforebyggende og det mest recidivbegrænsende på det område. Men samtidig med at jeg har sagt disse ting om den i øvrigt meget overvurderede general- og specialpræventive funktion, mener vi også, at de funktioner i den retning, som findes i det nuværende sanktionssystem, kan opnås på anden vis, og det har vi anvist nogle eksempler på.

Jeg er godt klar over, som ministeren var inde på, at en række af de alternativer, som vi peger på man kunne gøre forsøg med, faktisk anvendes i større eller mindre omfang, men det, der i hvert fald er det anderledes ved vores forslag, er, at disse alternativer anvendes som noget sekundært, hvor det primære i det nuværende sanktionssystem fortsat er anvendelse af frihedsstraffen. Hvis man tæller sammen blandt de alternative sanktioner, som vi taler om, er der faktisk hele 10, fra det helt banale og umiddelbare, at vi kunne begynde at fængsle lige så lidt som andre lande, vi sammenligner os med, og til en øget brug af f.eks. samfundstjeneste og forskellige støttefunktioner, der tager udgangspunkt i, at kriminalitetsårsagerne meget ofte er nogle kulturelle og sociale forhold, som vi derfor har mulighed for at gøre noget ved.

Vi vil ikke påstå, at vi har fundet alle de vises sten, men vi vil påstå, at forslagene her i hvert fald indeholder nogle af dem.

Hr. Thor Pedersen var inde på spørgsmålet om, hvorvidt den måde, vi systematiserer de enkelte straffe på, vil indskrænke domstolens muligheder for en individuel bedømmelse. Det kan man da godt sige, men så vil det i givet fald være sådan, hver eneste gang